

Richard Billingham's photographs and videos (Spring exhibition) show the maelstrom of everyday life, ever changing tableaux of contemporary existence. Dogs, cats, men and women, clustered together in a chaotic space, eating, drinking, smoking, passing the time. Billingham's family are extravagantly emotional, they are unrestrained yet caught in a peculiar social trap.

Richard Billingham's fotografier och videor (vårutställningen) visar familjelivets maelström, oavbrutet föränderliga tablåer av samtida liv. Hundar, katter, män och kvinnor tätt hoppytrade i kaotiska rum, ätande, drickande, rökande, fördrivande tiden. Medlemmarna i Billingham's familj är ohämmat känslomässiga, regelöverskridande men ändå fastlåsta i en egendomlig social fälla.

Hurdana vi är

De vardagsinteriorer som Melanie Friend (sommarutställningen) har fotograferat i Kosovo under Balkankonflikten är sömda på människor. För dem representerar hemmet inte längre trygghet och vila utan har förvandlats till en skådeplats för fruktansvärda händelser, ett skändat rum. Dessa tidigare säkra samlingspunkter har övergetts av familjer som flytt eller splitrats, men trots detta är bilderna inte krigsfotografier i den mening vi kanske förväntar oss utan stilla vittnesbörder, fyllda av ett patos som inte ens den främsta fotojournalistiken förmår att förmedla.

Hemma där Roger Ballen (sommarutställningen) tar sina fotografier har blivit spelplatser för en förbryllande absurd teater, rum där positioner intas och poser anläggs i en förbluffande koreografi av ömsesidig överenskomst. - Val Williams 2001

Richard Billingham's photographs and videos (Spring exhibition) show the maelstrom of family life, ever changing tableaux of contemporary existence. Dogs, cats, men and women, clustered together in a chaotic space, eating, drinking, smoking, passing the time. Billingham's family are extravagantly emotional, they are unrestrained yet caught in a peculiar social trap.

The way we are

The people have disappeared from the interiors of the domestic spaces which Melanie Friend (Summer exhibition) has photographed in Kosovo, during the Balkan conflict. For them the home is no longer a place of refuge and ease, but a site of terrible happenings, a violated space. From these previously safe domestic centres, families have fled or fragmented, but these are not war photographs in the way we would expect, but calm statements of witness, filled with a pathos which even the best of photojournalism could not hope to convey.

The homes in which Roger Ballen (Summer exhibition) makes photographs have become spaces for an intriguing theatre of the absurd, positions are taken and poses struck in a remarkable choreography of mutual understanding. - Val Williams 2001

«Hög utbildningsnivå» kommer till så påstås han göra vad de vill.
«I de små byarna i Kosovo gör de vad de vill.»
«The foreign journalist comes back to the picture, but there is the what they want. In the small towns in Kosovo they do what they want.»

Richard Billingham's photographs and videos (Spring exhibition) show the maelstrom of family life, ever changing tableaux of contemporary existence. Dogs, cats, men and women, clustered together in a chaotic space, eating, drinking, smoking, passing the time. Billingham's family are extravagantly emotional, they are unrestrained yet caught in a peculiar social trap.

Richard Billingham's photographs and videos (Spring exhibition) show the maelstrom of family life, ever changing tableaux of contemporary existence. Dogs, cats, men and women, clustered together in a chaotic space, eating, drinking, smoking, passing the time. Billingham's family are extravagantly emotional, they are unrestrained yet caught in a peculiar social trap.

Melanie Friend Hem och trädgårdar Att dokumentera det osynliga: Bilder av Kosovo 1996

Hasselblad Center 16 juni – 26 augusti 2001

Homes and Gardens Documenting the invisible: Echoes from Kosovo 1996

hem och trädgårdar – Att dokumentera det osynliga. Bilder av Kosovo föddes ur den ständiga frustrationen över min oförmåga att som fotopubliskt förmedla vad jag upplevde under 1994 och 1995, i det starkäckfyllda klimat som rådde i Kosovo, där den albanska befolkningsmajoriteten levde under den jugoslaviske presidenten Slobodan Milosevics brutala styre. Följverkningarna, den serbiska polisens (sökdag) våld var ofta osynliga – liksom förbarna och bland även offren. Att på plats bevittna den brutaltät som drabbade byarna var i det närmaste omöjligt. Jag kunde inte, och ville inte, framställa traditionellt chockbaseade dokumentära bilder. Istället fascinerades och rördes jag av laddningen mellan skönheten och den stilla vardagligheten i de hem och trädgårdar jag besökte – där våldshaktarna utspelade sig – och det våldsamfulla i berättelserna jag fick höra av albanierna.

Jag ville återkapa denna upplevelse för publiken och i utställningen ackompanjeras de så små färgfotografierna av ett ljudband med intervjuer där invånarna, oftast på albanska, någon gång på engelska, berättar den brutaltät de varit utsatta för. En transkription och översättning finns sällgämlig på utställningen.

Delar av Homes and Gardens, liksom nya arbeten som utforskar Kosovo efter kriget kommer att ingå i min kommande bok No place like Home: Echoes from Kosovo (Midnight Editions, California, USA), som kommer ut i höst.

Melanie Friend

Melanie Friend besökte Kosovo första gången 1996. Hon är dokumentärfotograf och konstnär bosatt i London, där hon nyligen tog en MA-examen vid London College of Printing. Hon har återvänt till Kosovo många gånger efter sin första resa dit.

"Istanbul var helt full på eftermiddagen. En patrull med två poliser kom härifrån. Poliserna hoppade över muren och bråkade på min dörr... de kom in, höllhand våra händer och befälade oss lagra all lösning... de behövde bevisa mig och bevisa efter vapen och dokument. Allt det här höll på i ungefär en och en halv timme. Efteråt fördes jag till polistationen... där misshandlade de mig ut rätt så jag blev medvetlös, jag vaknade inte var jag befann mig. De slog mig i huvudet, på ryggen, armarna och benen med gummitågarna och remarna."

"It was a bit in the afternoon. A police patrol of two cars arrived. The policemen jumped over the wall and knocked at my door... they came in, held up my hands and called all my family to come over... they started to torture me and search for arms and documents. All this lasted for about one hour and thirty minutes. Afterwards I was taken to the police station... there they beat me up so badly that I lost consciousness and didn't know where I was. They hit me on the head, behind, arms and legs with a rubber maulstick and metal piping."

"Jag har blivit utslagen till skallen i ryggen tre gånger. En dag kom tre bevakade verkare och började skrika mot min bror och min syster och min syster. En av dem hade två, tre hundra ruffade barns klypskor och den andra blev räddad. Ibland... in de två bröderna som har gårdar med vassbarr... på någon av klypskorna in till ett av vassbarrerna. Vi trodde att det bara var de två och visste inte att huset var omringat av fler poliser... några andra poliser arresterade mig och tog mig till den lokala polistationen. Där blev jag utsatt för två misshandlar och förhörd med utvärden som Milosevic efter kriget berättat och förtärligt."

Under tiden som följde bråkade de poliser som passerade förbi till mig med alla möjliga föremål till hölls till till mig och min familj som jag inte uppförde med min vassbarr. Jag visste att de skulle slå efter så jag ställde min bror, hans syster och tre av mina egna vassbarr. Sedan följde jag till utgången ett medeltida husen av förtärligt, det är bara jag och min bror som är kvar. Jag berättade mig för att nämna för de släkten skulle inte vilja till att andra skulle gå på grund av mig... Till att jag var ett av de två vassbarr som jag berättade mig för att inte komma tillbaka, jag vill de inte återvända."

"I have lent my house to the school for almost three years. One day, three armed Serbs came in and started to shout at my brother, my nephew and my son. One of them was holding a hammer to his brother's leg only, and the other was that in his leg... we are six brothers living near to each other... we managed to disarm them somehow. We thought that it was only them and didn't know that the house was surrounded by more police... after policemen arrested us and took us to the local police station. There I was beaten up badly and much of my things like all the children should be killed and captured."

"As the time passed, all the policemen that passed used to hit me with all sorts of things and threaten us all me and my family if I didn't stop my activity. I know that they were serious, so I sent my brother, his sons and three of mine abroad. Since that day I have had to evacuate the rest of the family's names here with my wife only. I decided to stay here for the sake of the school and didn't want others to be afraid because of me... I don't think I know that there is a bullet waiting for me. I have decided not to leave Kosovo and die in my hometown."

Homes and Gardens Documenting the invisible. Echoes from Kosovo grew out of an increasing frustration with my inability as a photojournalist to communicate what I experienced in 1998 and 1999 in the climate of fear that pervaded Kosovo, where the majority ethnic Albanian population lived under the harsh rule of Yugoslav president Slobodan Milosevic. The aftermath of (hidden) violence by Serbian police often left no trace—either of perpetrator or victim—and it was almost impossible to witness the brutality as it occurred in the villages. I could not—and did not wish to—produce traditional shock-based photojournalistic images. Instead I was fascinated and moved by the tension between the beauty and quiet ordinariness of the homes and gardens I visited—where the violence took place—and the horror of the stories I heard from the Albanian residents.

I wanted to recreate this experience for a gallery audience, and in the exhibition the sixteen small (102 x 122 mm) colour images are accompanied by a soundtrack of taped interviews with the inhabitants, mostly in Albanian and occasionally in English, describing the brutality they experienced. A transcript (with translations) is provided in the gallery.

Part of **Homes and Gardens** will be re-published in my forthcoming book, **No Place Like Homes: Echoes from Kosovo** (Midnight Editions, California, USA) this autumn, together with new work exploring post-war Kosovo.

Melanie Friend

Melanie Friend first travelled to Kosovo in 1989. She is a photodocumentalist and artist, living in London and recently graduated as an MA at the London College of Printing. Since her first visit to Kosovo, she has returned many times.

With thanks to the British Council.

«Jako man var i Qeserika, ja beede hoc var jon, har politan kom hit. De var ungerle qortre stycken som spikade på dörrarna och jagade min mentalt handikappade son. De frågade: «Vad är du man?» Min man har vapenlicens, jag förmådde åter svara att en poliss äng mig från anstalten. Jag till till mekan och var medveten under tre timmar. Senare har han berättat för mig en alla detaljer, mina två pojkar misskunnade, ja gubben och tjejerna med bitande händer. När min familj så att de minn till mig till sjukhuset, varade ystern. Det spelar ingen roll om en annan dörr. Nu föder jag av högt blodtryck och en sällsynt blötnar jag med blodomslag som har stora stora till slagen. Polisen tvättade all de hade stödt mig ut de dörrarna inte man är en linika.»

«My husband was in Kufina visiting our son, when the police came here. They were about twenty, hitting the doors, charging around my mentally handicapped son. They asked: «where is your husband?» My husband had a permit for a gun. I brought the gun and one policeman hit me hard in the face. I fell to the ground and was unconscious for three hours. Later I was told that everyone was screaming, my two boys were beaten in the yards and were left with bleeding hands. When my family said they must send me to hospital, the police said it's nothing if an Albanian dies. Now I have hypertension and high blood pressure and at night I have nightmares of my sons being beaten. The police thought they killed me so they didn't stay more than an hour.»

«Sedan tog de av dem en plattare och se ihugg av honom handen. Jag drökte från min hand man har gjorde det på mig. En av dem rådde en pistol mot mitt äga och hotade att döda mig. Senare rörde jag mig mellan ungerle var och blev på tvärrin. Några morgon tog jag till ett annat rum där de satte i gång en elektrisk väg och hotade med att slåna händer av mig om jag inte berättade om mina söner och deras förhållanden. Nu har jag två ett år i isolerat när man eftersom jag har två och tre barn kan jag inte bara gå mig väg någonstans. Så jag stannar hemma och väntar varje dag att de skall komma tillbaka.»

«Then one of them took a shooter's knife and said: «Cut his hand off. I smashed out my hand but he didn't do it. One of them pointed a pistol at my eye and threatened he was going to kill me. At this torture lasted from about 6.00 pm to 11.00 pm. The next morning I was taken to another room where they turned on the electric saw and threatened to cut off my head, unless I told them about my friends and their activities. It has already been a year of my insecurity here, and as I have got a wife and three children I have nowhere to go. So I stay at home and every day I expect them to come back...»